Xogo de tronos en China?

Description

Falta ano e medio para o próximo congreso do Partido Comunista de Chinesa, pero unha emanación de nerviosismo parece render xa nas súas filas. Como é natural, existe preocupación pola evolución da economía e as consecuencias dos axustes derivados do cambio no modelo de desenvolvemento, pero non é aí onde parecen radicar as principais cábalas. Pola contra, certa obsesión atribuída ao secretario xeral Xi Jinping de querer manexar todos os fíos do proceso prescindindo do consenso arremuíña a máis de un na súa contra. O problema non se debe tanto ás peticións de dimisión de dubidosa procedencia e que transcenderon publicamente nas últimas semanas como aos debates nas súas propias filas e entre os seus partidarios sobre o rumbo tomado.

Falta ano e medio para o próximo congreso do Partido Comunista de Chinesa, pero unha emanación de nerviosismo parece render xa nas súas filas. Como é natural, existe preocupación pola evolución da economía e as consecuencias dos axustes derivados do cambio no modelo de desenvolvemento, pero non é aí onde parecen radicar as principais cábalas. Pola contra, certa obsesión atribuída ao secretario xeral Xi Jinping de querer manexar todos os fíos do proceso prescindindo do consenso arremuíña a máis de un na súa contra. O problema non se debe tanto ás peticións de dimisión de dubidosa procedencia e que transcenderon publicamente nas últimas semanas como aos debates nas súas propias filas e entre os seus partidarios sobre o rumbo tomado.

En efecto, o Partido e boa parte da sociedade poden compartir a idea de que na actual fase histórica, con importantes desafíos por diante, é conveniente contar cun poder forte á fronte do país encarnado nun líder que proxecte esa sensación de control e decisión, calidades máis mornas no seu predecesor, Hu Jintao. As referencias a períodos históricos como os Reinos Combatentes ou de Primavera e Outono comunmente ilustran de forma comparativa as similitudes facendo depender a estabilidade do poder de garantir a prosperidade do país recibindo a cambio un profundo respecto da autoridade.

A caracterización de Xi Jinping como insaciable no seu afán de poder, no entanto, estalle xogando unha mala pasada. Certo que acumulou moito imperio, en aparencia cedido de común acordo polo sanedrín que dirixe os destinos de China. Ese consenso podería atravesar momentos de abaneo e iso garda relación con reformas recentes ou en curso que ameazan con romper os equilibrios establecidos tralo maoísmo.

A loita contra a corrupción, un activo a favor de Xi Jinping pola súa dimensión e persistencia, no contexto dun endurecemento ideolóxico que pretende brindar argumentos para situarse por riba de toda crítica parece agora un instrumento para desfacerse de posibles faccións rivais e empoleirarse máis aló de calquera control. Nos anos de exercicio á fronte do PCCh, Xi golpeou a “tigres” e “moscas”, reclamando unha “gaiola de regulacións” que transcendese o peso do subxectivo a propósito de que a soa invocación ética non permitiría un combate eficaz a este flaxelo. Pero do mesmo xeito que o novo constitucionalismo, a modernización e a independencia da xustiza ou o Estado de dereito, todo parece quedarse en enunciados.

A pinga que colma o vaso opera nunha dobre fronte. Dunha parte, a consideración como indebidos dos cuestionamentos da política oficial restrinxe calquera expresión libre e construtiva reclamándose por riba unha declaración de fe e lealdade ao máximo líder que afasta calquera esperanza de alargamento da democracia sequera no seo do propio PCCh, tal como promovera o seu antecesor. Por outra, a esixencia dun maior control dos medios de comunicación, obrigados a transmitir “enerxía positiva” de costas a unha realidade nin moito menos carente de problemas, di ben pouco do interese por construír unha política de comunicación veraz, crible e sequera capaz de conectar satisfactoriamente co mundo exterior.

No tempo transcorrido desde 2012, Xi consolidou posicións pero igualmente acumulou moitos inimigos, en activo e veteranos. En fronte non ten unha oposición organizada pero a tendencia de fondo que apunta a expresar unha clara advertencia parece en curso non só en función de intereses particulares ou corporativos senón fundamentados en diferenzas políticas relacionadas cos proxectos auspiciados por Xi e aqueixados de cambios de orientación desconcertantes ou o seu estilo de liderado, afectando á identidade do propio PCCh. Presentándose a si mesmo como

“salvador” na encrucillada histórica presente, Xi, por un exceso de afán, podería dar o toque de graza a canto teoricamente di querer protexer.

No próximo congreso, só dous membros do máximo órgano de dirección do país poderán permanecer nos seus cargos: Xi e o primeiro ministro Li Keqiang. Ambos optan a un segundo mandato. Os demais integrantes, en número variable, resultarán das componendas internas que a priori teñen garantido. Que Xi se aveña a un compromiso inclusivo ou aposte por configurar unha comitiva tan afín como para asegurarse unha posición única e ata un terceiro mandato é o que está en xogo en primeira instancia. Pero tamén a capacidade do PCCh para dotarse dunha institucionalidade diferente pero respectuosa con regras non escritas e observadas ata hoxe escrupulosamente so pena de retornar novamente ás vellas loitas de faccións. E igualmente é unha proba para unha sociedade cunha bagaxe que, pese á censura, permítelle non ser presa fácil de absurdas manipulacións como outrora.

O PCCh non pode dar pasos atrás para configurarse como unha especie de aristocracia hereditaria reproducible a través das familias dos vellos líderes. Esa apropiación, que tamén forma parte do debate, daría ao traste definitivamente cos valores que inspiraron a súa fundación. Máis aló da súa ampla erosión, abocaríao ao suicidio.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

China e o mundo chinés

ETIQUETAS

corrupción PCCh Xi Jinping Gobernanza Li Keqiang

IDIOMA

Galego

Date Created
Abril 5, 2016
Meta Fields

Autoria :	3717
Datapublicacion :	2016-04-05 00:00:00